

Tříkrát zrušený festival v Radotíně se přece jen v sobotu 7. 9. uskutečnil, nikoliv ve starých lázních, ale v areálu Základní školy. Počasí bylo krásné, ostatně jako celé léto, nebýt těch několika hnusných dní, které způsobily, že jsme měli poprvé od druhohor v české kotlině zase moře vody. Ta napáchala značné škody i v místní škole, proto se pořadatelé rozhodli věnovat výtěžek z celé akce k jejich zmírnění. Před čtrnáctou hodinou přicházejí první diváci, zvukař Zdeněk Altinský dokončuje nazvučení první kapely, připojuje se i přenosový vůz Českého rozhlasu, festival může začít.

Květa Krejčová, dobrá duše IV. ročníku radotínského setkání, pozvala kapely a písničkáře z Čech a Moravy, zasloužilé harcovníky i muzikanty současné mladé scény.

Úvodní kapela TRAMPOTY (*1975) z Červených Peček v bluegrasovém obsazení s bicími předvedla melodickou poctivou modrou travu, okořeněnou drobnými legráckami. Odstartovala blok kapel ve znamení banja.

Pražský FORMÁT, z BG vycházející čtveřice mládenců, se mi líbil už vloni na festivalu Zpívání mezi paneláky na Jižním Městě i letos na jaře na pražském kole Porty (plzeňské?). Je mi blízký svým tvrdším hudebním pojetím, "meisnerovsky" znějící baskytarou Petra Srpa a nápaditým banjem Ondřeje Pospíšila. Kapela odehrála svůj blok standardně a mohla přidat jeden kousek navíc nebýt dlouhého řečnění mandolinisty Michala (Martina?) Cádry.

POUTNÍCI (*1970), moravsko-východo-jihočeská formace mi v posledních pěti letech dělá opět radost. K podmanivě měkkému moravskému basu doktora Kaliny a k Polově chrapláku přibyl vloni na podzim jasný tenor Jirky Macha (mandolína). Honza Máca má větší prostor ukázat své čáry máry na kytaru a housle, a všichni dohromady s předsedou Brandejsem na banjo představují svébytný nezaměnitelný úderný bluegrass. Při výběru repertoáru se na můj vkus příliš ohlíželi do minulosti. Chápu, že Křesťanovy písničky rádi hrají, i my je milujeme. Jenže pro řadu lidí ještě dvanáct let po velkém třesku zůstávají Poutníky bez Křesťana. Přitom v devadesátých letech vytvořili dostatek nových věcí, na kterých se autorsky vedle Poly podíleli Kotas, Hulán, Kalina i Máca a zasloužily by si větší prostor i na festivalovém vystoupení, nejen na samostatných koncertech. Dvě úplné novinky - Ona a on a Vousatej chlap nám v Radotíně nabídli. Připravují desku, první v této sestavě, a myslím, že se máme na co těšit.

VOJTA ZÍCHA a DRUHÁ MÍZA, nová tříčlenná sestava s Romanou Tomáškovou (baskytara a

zpěv) a Tomášem Berkou (kytara a zpěv). Zícha na banjo, dobro a kytaru dovádí i hladí, zpívá s nadhledem o smutku i radosti, furianství i bezradnosti. Střídají folk (Slunce a déšť, Jedenkrát), blues (Mám jenom hodinu), jazz (Tři strážníci) i etniku (Cindom me pindrale). Píseň o rodičovských trampotách "?vezmi polínko, ťukni miminko?" svou lehkou morbidností vzbudila chápající úsměvy otců i matek. "Prej chceš normálního chlapa, jó, to jsem já?", to kdyby po návratu domů o půl třetí ráno podroušený manžel zazpíval své našťvané "noční košili", leckterá by zjihla a uložila roztomilého nezbedu s obkládkem do peřin. Chyběla mi snad jen píseň Zastřelil jsem rádio, na tu vždy pomyslím, když mě ráno o šesté ten aparát budí. Druhá míza byla taková pohoda, až srdce poskakovalo blažeností.

DUŠAN OUDA, písničkář ze Ždánic. Co k němu říci? Nastoupil po mistrech a vůbec neměl lehkou pozici. Dalo mi práci se soustředit na závažná témata nekonečných písní, doprovod na kytaru mi splýval, nevěděla jsem, jestli hraje čtvrtou či ještě třetí. Jazyk se mu už notně lepil na patro, když recitoval vtipné veršičky. K těm Plíhalovým mají daleko jako z Aše do Jablunkova. O broučkovi, kterému vystříkla střívka, pobavily alespoň bývalou paní Broučkovou. Ale bych nekřivdila, možná byla chyba ve mně. Ve škole jsem nechápala i některé triviální věci. Nevím.

VEGET z Brandýsa nad Labem a Prahy mě probral instrumentálkou Něco pro zahřátí. Zase kus poctivého hodného BG. Z jejich muziky byla cítit radost z hraní. Vlastní české texty zhodnotili konstatováním, že kdyby jim Bill Monroe rozuměl, otáčel by se v hrobě. Paneláky, rohožky, tchyně a radiobudíky mi k té muzice taky neseseděly. Vtom s nimi souhlasím, našťestí táta BG neumí česky.

Přejížděč JERONÝM LEŠNER z Řeže u Prahy tentokrát pendloval mezi Radotínem a festivalem v Třeboradicích. Přišel na pódium, usmál se, po dvou řádcích své první písně doladil struny, které také jemu škádlivě povolilo sluníčko, a pokračoval dál. Virtuozita, vtip, romantika, energie. Sláva, snad tak úplně necháपává nejsem. Dej nesmyslu výraz, Láska přes internet a další písně ale téměř odchechtal. Nejdřív žaloval obecnstvu, že na něj Cádra (Formát) z první řady dělá ksichty. Pak se snažil svého kamaráda z tábora uplatit písní, chechtanou jako ty předtím. Teprve, když mu vyznal lásku, Cádra přestal zlobit a akademický Jerry zahrál poslední skladbu již zcela seriózně a zhruba stovku diváků opět potěšil.

QJETEN z Radotína měl upřímnou podporu domácích. V obsazení baskytara, flétna, dvě akustické a jedna el. kytara s mnohovýrazovým zpěvem Květy Krejčové písněmi Renesanční, Lékárník, Ani vzdor ani splín, navodil příjemnou klidnou atmosféru letního podvečera.

JAN MATĚJ RAK pro změnu také z Radotína, další, který dorazil z Třeboradic. Navázal na předcházející kapelu svou mluvící a zpívající kytarou instrumentálkami, písněmi, hudebními hříčkami i drobnými zpívánkami. Na zahradu se snesla tma, jen slabounce zespoda osvětlená scéna proměnila Matěje v téměř démonickou bytost. Bohužel, v tomto poklidném poetickém rozjímání pro mě festival končil. Dvě poslední pražské kapely jsem už neslyšela.

P.R.D.I. se chystali v přítmí, když jsem odcházela. Auta s příjíždějícími BLUESBERRY jsem zahlédla na křižovatce. Obě formace jistě roztančily publikum, které ještě před chvílí tiše naslouchalo Matějovi. S kapelníkem Petarem Introvičem, jeho partou veselých chlapíků a milou zpěvačkou jsem se poznala na Zahradě. Jejich koncerty U kapličky či na Amfíku patřily k mým nejpříjemnějším zážitkům. Jak to rozparádili v Radotíně si mohu jen představovat. Moc mě mrzelo, že musím padat.

Kolem sedmé bylo vybráno už přes 9 000,- Kč a noví diváci stále přicházeli. Těší mě, že se tenhle milý komorní festiválek v tisícileté vodě neutopil a přinesl spoustu příjemné muziky. Snad trochu rozptýlil starosti radotínských obyvatel. Poděkování patří především Květě Krejčové a ředitelství ještě před třemi týdny zatopené Základní školy.